

Jerzy Kejna

Adwokat Tadeusz Kowalewski : Pierwszy Dziekan Adwokatury Płockiej (1917-2002)

Palestra 46/11-12(539-540), 293-294

2002

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Adwokat Tadeusz Kowalewski Pierwszy Dziekan Adwokatury Płockiej (1917–2002)

Ś.P. Dziekan Tadeusz Kowalewski był człowiekiem skromnym, żyjącym dla otoczenia, dla bliskich. Służbę społeczną rozpoczął już w II Rzeczypospolitej w harcerstwie. Po zakończeniu II wojny światowej jako człowiek związany ze środowiskiem wiejskim zorganizował płockie struktury Związku Młodzieży Wiejskiej „Wici”, by stanąć na czele tej organizacji jako jej prezes na szczeblu powiatu. W latach następnych polem Jego działań społecznych stał się ruch ludowy – Stronnictwo Ludowe, Zjednoczone Stronnictwo Ludowe, dla których był ekspertem prawniczym.

Niezmiernie obszerna była działalność Tadeusza Kowalewskiego na polu turystyki i krajoznawstwa. Pełnił On wiele kierow-

niczych funkcji w ruchu turystycznym, ale najmilszą dla Niego była funkcja przewodnika licznych wycieczek, którym przekazywał wiedzę o prastarym Płocku. Wielką Jego zasługą dla miasta było napisanie wielokrotnie wznawianego przewodnika, który stanowił najkrótszą historię Płocka za okres dziesięciu wieków.

Tadeusz Kowalewski pozostawił również ślad w Towarzystwie Naukowym Płockim, w życiu którego brał czynny udział, wspomagając w działalności długoletniego prezesa tej instytucji.

Tak różnorodne podejmowane przez Tadeusza Kowalewskiego działania kształtowały Go jako prawnika. Na samym początku prawniczej drogi, gdy wojna prze-rwała Mu studia, aresztowany był przez Gestapo i przez miesiąc w 1941 r. przebywał w Zakładzie Karnym w Płocku pod zarzutem udziału w tajnym nauczaniu. Po wojnie odbył aplikację sądową w Sądzie Okręgowym w Płocku, a następnie pracował na stanowisku prokuratora.

W 1955 r. rozpoczął swą działalność w adwokaturze. Już wkrótce uzyskał wielką popularność jako adwokat – znawca prawa rolnego i spraw wiejskich. Rolnicy widzieli w Nim nie tylko obrońcę, ale rzecznika ich interesów.

W 1975 r. powołana została Okręgowa Rada Adwokacka w Płocku jako struktura samorządu adwokackiego, obejmującego ówczesne województwa płockie i ciechanowskie. Pierwszym dziekanem tej Rady wybrano Tadeusza Kowalewskiego, dając w ten sposób dowód wielkiego do Niego zaufania. Funkcję tę sprawował przez kolejne kadencje aż do roku 1989. Okres ten dla adwokatury płockiej oznaczał umocnienie i rozwój. Pod Jego kierownictwem założony został solidny fundament dla budowania przyszłości korporacji adwokackiej. Zawód adwokata wykonywał do końca 1992 r. w sposób niezwykle godny i rzetelny.

Trud i wysiłek Tadeusza Kowalewskiego dostrzeżony został przez współczesnych, co wyraziło się przyznaniem licznych orderów, odznaczeń, medali i dyplomów oraz wpisem do Złotej Księgi Zasłużonych dla Miasta Płocka. Przyjmował te wyrazy uznania z szacunkiem, ale widać było, że nie szuka popularności. I tak ona była, ale dlatego, iż dostrzegano cel Jego działania – dobro innych.

Wierzmy, że współcześni będą o tym pamiętać i że wśród potomnych znajdą się następcy Ś.P. Dziekana Tadeusza Kowalewskiego.

Jerzy Kejna

Adwokat Stanisław Parys (1917–2002)

Stanisław Parys urodził się w Dąbrowie Górniczej w dniu 3 kwietnia 1917 r. Studia prawnicze skończył na Uniwersytecie Warszawskim w 1939 r. Aplikację sądową odbył podczas okupacji niemieckiej w Warszawie w latach 1940–1944. W latach 1945–1947 ukończył aplikację adwokacką w Izbie Warszawskiej i od tego czasu był adwokatem w tej Izbie do chwili śmierci. Tyle suchej biografii.

Chciałbym rzucić trochę światła i ciepła na tę nieprzeciętną sylwetkę obywatela, człowieka i adwokata. Znałem Go niejako od początku swojej pracy w adwokaturze, tj. od 1953 r. Całe Jego życie zawodowe sięgające dziesiątków lat poświęcone było idei niesienia rzetelnej pomocy prawnej ludziom jej potrzebującym. Pomagał z mistrzowskim opanowaniem reguł prawa. Był znakomitym cywilistą. Na rozprawach sądowych niezmiennie rycerski i uprzejmy. Znakomity przeciwnik procesowy, który budził szacunek i uczucie satysfakcji, że z takim adwokatem w procesie wypadło się spotkać. Jego takt, uprzejmość, delikatność, otwartość na rozwiązywanie problemów w duchu kompromisu robiły ogromne wrażenie.